

УкрОУНа й укрОУНці

(Розвідка науково-дезодоративна)

Передмова

Є таке старовинне народне прислів'я: "Не руш ОУНця — воно не смердітиме", але за часи Вітчизняної війни ОУНці почали смердіти, сказати б, самодіяльно, отже, з огидою доводиться вживати дезодорації.

З проханням до сусідів мати наготові пульверизатора з "лісною водою" беремося за цю науково-дезодоративну розвідку.

ОУН?! Що воно таке?

Це, як воно себе само кличе, є Об'єднання Українських Націоналістів.

I. Що воно, справді, таке — УкрОУНа?

УкрОУНа — це, звиняйте на слові, держава. Походить од дієслова не "держать", а "держатись". Як воша кожуха. УкрОУНа держиться, бо її держать.

II. Територія

Держава УкрОУНа суцільної простороні, тобто території, не має, а розташована вона клаптиками по гестапівських смітниках та по інших, не дуже дотепних, але потрібних для людства місцях, що потребують асенізації, та ще по хащах, ярках, яругах, глинищах.

Таке розташування дуже часто викликає боротьбу УкрОУНців за територію з вовками, дикими кабанами та карпатськими ведмедами.

Більш-менш спокійними місцями вважаються ті, що розташовані по смітниках та асенізаційних закладах.

III. Населення

Населення зветься — УкрОУНці. Жіночої статі в них немає. Самі чоловіки. Розплodжуються за допомогою гестапівських листівок та німецьких марок. Своїх дітей не мають, через те дітей взагалі не переносять і ріжуть. Працюють темними ночами, бо денне світло їм сліпить очі. Удень — сплять.

IV. Влада

Цар — Гіммлер.

V. Релігія

Бог — Гітлер. Моляться за нього й прикладаються до нього — ззаду.

VI. Мова

Мова дуже барвиста, багата на синоніми. Влада до них: "Нанана! Кусі! Кусі! Кусі!" Населення зразу ж відповідає: "Гав! Гав! Гав!"

Дуже характерні такі, приміром, зразки найрозповсюдженіших мовних виразів:

Цар — Бандера! (Бандера — це в УкрОУНців те, що в злодіїв — "пахан"). У селі N пришить усіх чесних селян. По мокрому! (Кидає монету). Наклац! Форвертс![7]

БАНДЕРА (хапає зубами монету). Клац! Гав! Гав! Гав!

Це значить, що УкрОУНці мусять вирізати в указаному селі всіх чесних селян — від старого до малого.

Взагалі мова дуже чудернацька, якась така строката: одне слово — людське, а друге — німецьке.

Така, приміром, фраза:

— "Я сьогодні зарізав у селі дитину, що сиділа в садочку й гралася".

ПоОУНському буде так:

— "Їх гойте зарізав у кірдорфі дитину, що зітценіла у гартені й гралася".

Це, між іншим, найтипівіша фраза, що її раз у раз говорять УкрОУНці своїй владі.

Влада на це відповідає: — Зер каряшо, гезіндель! "Гезіндель" — полюдському — сволоч!

VII. УкрОУНські чесноти

Найхарактерніші й найпритаманніші УкрОУНські чесноти: запродаństwo, зрада, підлота.

VIII. Філософія УкрОУНців

Іудаїзм. Повна збірка творів філософа Іуди Іскаріотського за назвою: "30 срібних карбованців".

IX. Державний гімн

Ще ніхт гешторбен УкрОУНа Ні Гіммлер, ні Гітлер, — Ще в нас, брудерн запроданці, Шурке[8] більш розквітне.

Х. Державний герб

На жовтоблакитному полі — могила з застромленим в неї осиковим кілком. На кінці осикового кілка конопляна петля.

Державний герб править за символ майбутнього УкрОУНи й УкрОУНців.

XI. Про найстрашніше для УкрОУНи й УкрОУНців

Братерство й дружба народів Радянського Союзу.

"ВОЗСІЯ ВЕЛЬТОВІ СВІТ РАЗУМА"

Сильно дуже ще багато клопоту для оцих україно-німців.

Насамперед:

Коли тікати?!

Ми не кажемо: "Куди тікати?" — те для нас відомо. Куди пани, туди й холуї.

А от, "коли тікати" — оце справа дуже марудна. Через те і зойк дуже розпачливий у "Краківських вістях":

"Ось провід українсько-німецького комітету, довідавшись про грізне положення на фронті, поспішає якомога швидше виїхати, навіть не повідомивши про це своїх членів, що їх кілька днів тому запевнялося сидіти і не хвилюватись, бо "ми все знаємо й вас не залишимо".

Провід комітету "все знає", через те й чкурнув, не попередивши своїх членів.

Клопоту, ми ж кажемо, сила...

Газета називається "Краківські вісті", а видається у Відні... Українські гроші закликається заощаджувати у Віртшафтсбанку...

Українських колядок співається у Мінорітенкірхен... Ну, тут хоч уже просто пишуть: "Українсько-німецький святвечір".

Ну, а раз уже той святвечір українсько-німецький, то й колядки мають бути українсько-німецькі.

З якою насолодою слухали присутні такогоот українсько-німецького тропаря:

Вайнахтен Возсія вельтові Світ разума...

Або українсько-німецької колядки:

Нехай рада зіх стелен, Як на гіммель хвала...

Серце радується від такого поєднання українсько-німецьких культур...

І не зовсім зрозуміло, чому після виконання українського гопака всі присутні висловлювали глибоку віру в те, що для україно-німців ще прийде кращий час...

Чому саме "прийде"?

Він уже прийшов...

Українсько-німецьких колядок співаєте, гопака танцюєте, гроші у Віртшафтсбанку заощаджуєте... Що ще треба?

А оті тимчасові клопоти: "коли тікати" і навіть "куди тікати" — швидко минуть, бо не буде вже ні "куди тікати", ні "коли тікати".

"ВЕЛИКОМУЧЕНИК ОСТАП ВИШНЯ"

Побувавши у Львові, я дізнався, що українсько-німецькі націоналістичні га, зети зняли було ґвалт, ніби мене, Остапа Вишню, замучили більшовики. Так от слухайте, як це насправді було.

Сильно дуже вони його мучили. І особливо один: сам чорний, очі йому білі і в руках у нього кинджал, із чистісінького загартованого національного питання викутий. Гострийгострий кинджал.

"Ну, — думає Остап, — пропав!"

Подивився той чорний на нього та й питає:

— Звуть тебе як?

— Остап, — каже.

— Українець?

— Українець, — каже.

Як ударить він його колодочкою у найсвятіший закуток національного "я". Остап тільки "ве!" І душа його — цвіріньцвірінь — і хотіла вилетіти, а той, чорний, його душу за душу, придавив і давай допитувати:

— Признавайся, — говорить, — що хотів на всю Великоросію сині штани надіти.

— Признаюсь, — говорить Остап.

— Признавайся, — каже, — що всім говорив, що Пушкін — не Пушкін, а Тарас Шевченко.

— Говорив, — каже.

— Хто написав: "Я помню чудное мгновенье"?

— Шевченко, — говорить Остап.

— А "Садок вишневий коло хати"?

— Шевченко, — говорить.

— А "Евгений Онегин"?

— Шевченко, — говорить.

— Аааа! А що Пушкін написав? Говори!

— Не було, — говорить, — ніякого Пушкіна. І не буде. Одного разу, — каже, — щось таке ніби появилось, так потім роздивилися, а воно — жінка. "Капитанська дочка" називається.

— А Лев Толстой? А Достоевський?

— Що ж, — говорить Остап, — Лев Толстой. Списав "Войну и мир" у нашого Руданського. А Достоевський, — подумаєш, — письменник! Зробив "Преступление", а "Наказание" сам суд придумав.

— А взагалі,— питає,— Росію визнаєш?

— В етнографічних, — каже, — межах.

— В яких?

— Од улиці Горького до Покровки. А Маросейка — то вже Україна.

— І історії не визнаєш?

— Яка ж, — каже, — історія, коли Катерина Велика — то ж переодягнений кошовий війська Запорозького низового Іван Бровко.

— А кого ж ти, — кричить, — визнаєш?

— Визнаю, — говорить, — "самостійну" Україну. Щоб гетьман, — говорить, — був у широких штанях і в полуботківській сорочці. І щоб усі міністри були тільки на "ра": Петлюра, Бандера, Німчура. Двох тільки міністрів, — каже, — можу допустити, щоб на "ик": Мельник та Індик.

— Розстрілять! — кричить. — Розстрілять, як такого вже націоналіста, що й Петлюру перепетлюрив, і Бандеру перебандерив.

Ну, й розстріляли.

Такого письменника закатували! Як він писав! Божжже наш, як він писав! Хіба він, думаєте, так писав, як інші пишуть? Ви думаєте, що він писав звичайним пером та чорнилом і на звичайному папері? Та де ви бачили?! Він бере, було, шпичку для галушок, у чорну сметану встромить і на тонісіньких-тонісіньких пшеничних коржах і пише. Пише, варяницею промокає й увесь час приспівує: "Дам лиха закаблукам, закаблукам лиха дам". А як не дуже смішно вже виходить, тоді як крикне на жінку: "Жінко! Лоскочи мене, щоб чудніше виходило".

І такого письменника розстріляли.

Попервах дуже йому було скучно.

Поки живий був, забіжить, було, чи до Рильського, чи до Сосюри, — спорожнять одну другу поему, асонансом закусуючи. Чи вони до нього заскочать, — жінка, дивись, сякутаку гумореску на салі чи на маслі підсмажить, — життя йшло.

А розстріляний — куди підеш? Одна дорога — на небо.

А там уже куди визначать: у рай чи в пекло. Перших сорок день і душа поблизу моталась. А як уже вона зібралася у "вишину горнюю", — учепився й він за нею. У небесному відділі кадрів заповнив анкету. Зав подивився:

— Великомученик?

— Дуже, — каже, — великомученик.

— За Україну?

— За неї, — каже, — за неньку.

— В рай!

Перед раєм, як водиться, санобробка. Ну, постригли, поголили.

— Не голить, — просить Остап, — вуса запорозького, бо потім, — каже, — тяжко буде національність визначити, позаяк... (згадавтаки, дякувати богам!), позаяк, — каже, — оселедець сам виліз...

— Так у який вас, — питає його заврозпред, — рай? Спільний? Чи, може, хочете в окремий?

— А хіба у вас, — питає,— тепер не один рай?

— Ні. Раніше був один, спільний для всіх, а тепер різні раї пішли.

— Слава тобі господи! — каже Остап. — Нарешті! А я, — каже, — боявся, що деведеться в однім раю з росіянами бути. Мене, — каже, — в наш рай. Самостійний. Автокефальний.

— Прошу! — каже заврозпред.

Заводить Остапа у самостійний рай. Глянув — серце затіпалосьзатіпалось. Самий вишник і весь у цвіту. Любисток. Рутам'ята. Хрещатий барвінок. Волошки. Чебрець. Євшанзілля. Тече річка невеличка. Стоїть явір над водою. На яр дуб схилився. По той бік гора, по цей бік друга. Очерет. Осока.

І в тім раю на вишеньці соловейко щебетав.

— Курський? — питає Остап.

— Хто курський?

— Соловейко, — питає,— курський?

Райська гурія, в кубовій спідниці, зразу руки в боки:

— Що ви, пане, трясця вашій матері, з глузду з'їхали, чи що? Який курський? Щоб в українському раю та курський соловей... Та стонадцять чортів тому в душу, хто так навіть подумати може!.. Та повилазили б

йому очі, хто це побачити може!.. Та триста йому на пуп
болячокпампушок! Та...

Підбігає друга, в запасці, червоною крайкою підперезана:

— Ой, мені горе, що не вмію так лаятися, як моя кумася...

— Наш рай, — зразу ж пересвідчився Остап.

— Та ти знаєш, бешиха тобі в живіт, що ми, як тільки
відавтокефалились, всіх курських солов'їв видавили. Та ти знаєш, що в
нашому раю має право співати тільки той соловей, що виплотився не
далі, як за 5 верстов од Білгорода. А ти — курський! Та стонадцять!..

— Та це я, — Остап. каже, — не з національного, а з орнітологічного
боку.

— То ж бо й є!

Ходить Остап по раю, роздивляється.

— До чого таки рай. Ну, просто тобі рай, і квит.

Всі в українських строях, грають на бандури, на ліри, на сопілки, на
бубни.

Танцюють гопака та метелиці.

Гурії живуть по коморах: як тільки яку покохав, так і в комору.

Їдять галушки, вареники, сало, ковбаси, капусту, локшину та путрю.

П'ють оковиту, варенуху та мед.

Їздять тільки на волах. На конях тільки вершникикозаки.

Панів простий люд у ручку цілує. Пани простий люд канчуками лупцюють.

Національність — тільки українці та українізовані німці.

— І як же ви так, — питає Вишня, — влаштувались? Хто вам допоміг?

— А це друзі,— кажуть, — наші, гестапівці. Бо це наш рай, самостійний і ні від кого не залежний...

— А хто ж за директора у вас?

— Вакансія. Ждемо нашого дорогого потомка старовинного козацького роду Гітлеренка.

— Аа! Ну, тоді й я тут залишусь, — каже Остап. — Все життя мріяв панів у руку цілувати. На землі не довелось, хоч у раю натішусь.

І живе тепер Остап Вишня у раю, в карти грає та свербигуз їсть.

Оце найправдивіша правда про настоящего Остапа Вишню.

* * *

А що ж воно за Остап Вишня, що й тепер оце по більшовицьких газетах пише?

Ну, ясно, що це більшовицька фальшивка.

За паспортом справжнє прізвище теперішнього Остапа Вишні "Павел (через ять) Михайлович Губенков". З Рязанської області, хоч дехто

запевняє, що він насправді із Вільнюса і що мати його — польський ксьондз, а батько — знаменитий єврейський цадик. Останні відомості не перевірені. Назовні він такий: руда борода "клінушком", увесь в личаках, тричі на день їсть тюрю й безнастанно грає на балалайку, приспівуючи: "Во саду ли, в огороде".

Як напише щось у газету, зразу біжить до Дніпра і п'є з Дніпра воду: хоче випити Дніпро.

Ось хто такий — теперішній Остап Вишня.

...Вип'ємо... пробачте, помолимося, панове, за упокой душеньки великомученика Остапа Вишні.

Хай буде йому земля пером!

Самопишучим.

УКРАЇНСЬКО-НІМЕЦЬКА НАЦІОНАЛІСТИЧНА САМОСТІЙНА ДІРКА

По деяких селах українсько-німецькі банди переховуються по схронах, зроблених у вигляді викопаного в землі великого нужника.

(Факт)

Та й потягли Івана Темного будувати українську самостійну, навіть од розуму не залежну, державу.

Почвалав Іван Темний на державну роботу.

Прийшов, дивиться — стоїть державний будинок, такий, як і в царів та цісарів навіть був: у такі будинки і царі, і цісарі пішки ходили.

Одразу трохи був здивувався Іван Темний, що треба в державну дірку влазити, та, проте, поліз, — вся ж самостійницька держава туди лазить, бо другого державного ходу нема, та до того ще й дуже вже йому ту самостійність вихваляли.

І недарма вихваляли, бо такої самостійної держави, щоб усе населення разом з державною владою мали за державні кордони саму тільки дірку, — такої держави, ще й як і світ стоїть, не було.

Проліз Іван Темний у державу.

Назустріч йому лізе рачки голова держави.

Іван до нього:

— Здорові були.

А голова української держави йому на відповідь державною мовою:

— Гутен таг![9]

— Як ся маєте? — Іван питає.

А голова української держави йому:

— Вас?

— Та ні, я питаю вас!

Підійшло до Івана державне населення — чоловіка з п'ятнадцятеро, а то, може, й з двадцятро, показують Іванові територію державну.

— В оцьому, — кажуть, — кутку — гори, а в цьому кутку — море! Хай живе самостійна держава!

І почав Іван Темний державу свою українську самостійну будувати.

Іван Темний з дідапрадіда — селянин, все життя по господарству порався, в збіжжі та в товарі кохався.

З'явилися і тут у Івана Темного цілі табуни бліх, отари вошей, обріс Іван замість пшениці та жита волоссям і на обличчі, і в носі, і у вухах.

Прийшов якось темної ночі з дірки додому, поперелякував дітей, настрашив дружину.

Так і жив у самостійній українській державі Іван Темний, чухаючись та з німецького автомата у чесних своїх земляків стріляючи.

Жив, аж поки прийшла його дружина, взяла за скуйовджене волосся, витягла з державної дірки, привела до представників Радянської влади, вклонилася та й каже:

— Простіть, товариші, мого Івана Темного, дозвольте йому дома жити та чесно працювати, а я хоч українсько-націоналістично-німецькі державні воші йому повичісую та іржавою косою шерсть пообрізаю! Простіть, може, ще з нього люди будуть!

Простила Радянська влада Івана Темного, обдуреного, затурканого агентами гестапоукраїнськонімецькими націоналістами.

Живе тепер Іван Темний не в державній дірці, а у власній селянській хаті.

Живе, працює...

Тільки дітки Іванові, прокинувшись інколи вночі та згадуючи, як їхній татко українськонімецьку державу будував, — од жаху здригаються та щільніше до своєї мами пригортаються.

САМОСТІЙНИЙ СМІТНИК

1. "ПІЛЬ!"

Колись нам доводилось бачити, як єгер навчав сетера науки полювання. Свисток... Сетер підбігає.

— Лягай! Куш! Піль! Візьми! Тубо! Не руш! Сетера вчили, як полювати птицю.

А ось як навчаються українсько-німецькі вилупки в ССшколі.

"За деякий час свисток чергового. — Струнко! Ліворуч! Праворуч! У лаву ставай!" — чергуються накази за наказами.

Українсько-німецьких вилупків учать, як убивати українських радянських людей, які не хочуть бути німецько-фашистськими рабами.

А чого ж іще вчать у тій школі?

Ну, ясно чого!

Німецької мови й географії.

Української мови, певна річ, не вчать, а тільки німецької...

І це цілком зрозуміло: на лиху годину тим українцям українська мова, кому з лекцій по історії цілком доведено, що Богдан Хмельницький був

родом із Бранденбурга, а Семен Палій — не хто інший, як рідна тітка Фрідріха Великого!

Географією потверджується, що Запорозька Січ — це герцогство СаксенКобургГотське, бо й сам Т. Г. Шевченко, як відомо, писав:

А на Січі хитрий німець Картопельку садить.

А воно, мабуть, і краще, що українсько-німецькі вилупки, вивчившись у тій школі, називатимуться: Іван Передериматня — Йоганесом Передеримуттер, а Петро Перевернипляшка — Петер Умдряньфлаш.

2. "МОЖЕ Б, ВИ, КУМЕ, Й МЕД ЇЛИ, ТА ДЕ Ж ЙОГО ВЗЯТИ?"

Сидить циган на узліссі та й каже:

— Ех! Запріг би оце я в тачанку пару вороних жеребців, — не коні, а вітер! — та посадив би я свою жінку та свої діти, цьвохнув би батіжком і як би помчав! Та їхав би й кричав:

"Поберрррежись! Поберрррежись!"

— Ну, й запряжи! — кажу.

— Так нема жеребців! І тачанки нема! І батіжка нема! І жінки нема! І дітей нема!

— А що ж у тебе є?

— Є в мене тільки: "Поберрррежись! Поберрррежись!"

Так і з українсько-німецькими посіпаками, що подалися вслід за своїми хазяями. Скавучать тепер вони:

"Знайти себе в новій ситуації,— це передумова всякої дальшої позитивної роботи й успіху в ній". "Знайти себе"...

Спробуй — знайди, коли й самі хазяї вже не знають, як і де себе знайти. Знаходили вони себе й на Віслі, й на Одері, й на Бобері... Та знову скрізь себе розгубили...

Навряд, панове, чи ви самі себе знайдете, а от, що вас усіх знайдуть, — ніякого сумніву в тому нема. І недарма ви галасуєте:

"Тому найважливіше наше завдання — запрягти в першу чергу розум..."

Достоменнісінько, як у того цигана з жеребцями: і застріг би, так нема: у цигана — жеребців, а у вас — розуму.

У цигана хоч "поберррежись!" було, а у вас і того нема кому крикнути.

3. "НАЦІОНАЛЬНИЙ ПРОВІД"

Засідає так званий Український Центральний Комітет... Де такий комітет, український та ще й центральний, може засідати?

Ясно де: у Відні...

Хто засідає в такому комітеті, українському та ще й центральному?

Ясно хто: президент відділу внутрішнього правління фон Кравзгар, комендант дивізії групенфюрер Фрайтаг та інші представники уряду генеральної губернії.

Самі, одне слово, нащадки лицарів-січовиків славіх.

4. "СВЯТО ЄДНАННЯ"

І до чого ж зворушливе було свято єднання німецького народу з українським...

Сам генералгубернатор німецький з українським народом говорив.

Та як! Та в якому оформленні!

"Генеральний губернатор в оточенні свого почту з'явився на балконі, щоб промовити до українців... "Слава вам!" — закінчив свою промову пан генеральний губернатор".

За два дні по зворушливому єднанні Михайло Кібець, селянин з Підлипівки, говорив німецькому поліцаєві:

— Та куди ж ти сало тягнеш? Сам генеральний губернатор говорив нам: "Слава вам!"

— А я хіба славу тягну? Я — сало. Слава вам, а сало нам.

5. НЕ ВСТОЯЛИ...

Коли делегація українсько-німецьких дуже самостійних націоналістів з'явилася до пана губернатора Варшави Фішера з черговим поклоном, вона заявила панові губернаторові:

"З німецьким народом стоятимемо до повної перемоги".

Через якийсь час після такого твердого "стояння" побіг спочатку губернатор Фішер, за ним улупила українсько-німецька дуже самостійна делегація.

Українсько-німецький поет Герась Соколенко біг із-заду і на бігу писав вірші:

В золотому ореолі

Ти гориш віки...

Бачу я, як мчать по полю

Буйні козаки...

6. "ДЕ УКРАЇНСЬКА ЖІНКА?"

На невеселі картини натрапляємо, переглядаючи шмаття паперу, що звуться газетами українськонімецьких посіпак.

Ось одна картина:

"Молода двадцятилітня вагітна жінка, біля неї півторарічна дитина. Її чоловік гине як вояк німецького війська. 20літня мати в чужім переповненім місті, без покрівлі над головою, без надій у серці. Куди, якими стежками поведе її в дальше життя самота з двома немовлятами?"

І друга картина:

"Чоловік, бандерівець, гине під час утечі з батьківщини. Його дружина з двома дітьми шкільного віку зупиняється в перехіднім таборі. Вона занедужує, її беруть до лікарні. Діти залишаються самі, діти прохають, щоб їм дозволили провідати маму. В той час їхня мати лежить уже мертва. Діти залишаються на опіку бога".

Намалювавши такі картини, українсько-німецький лакуза,
підсьорбуючи крокодилові сльози, галасує:

— Де українська жінка, що від імені нації стала б опіункою й матір'ю
знедолених дітей?

Бачите, який тонкосльозий, який святий та божий!

А хто ж призвів ті матері до такого стану?

Хто посиротив ті нещасні маленькі діти, що конають по таборах та по
чужих переповнених містах?

А тепер шукаєте для них українську жінкуопіунку, убивці!

Українська жінка там, де їй належить бути: вона разом із своїм
батьком, своїм чоловіком, своїм братом б'є фашистського звіра. Вона
разом з ними відновлює поруйноване фашистськими бандитами та їхніми
агентами, українськонімецькими націоналістами, господарство...

Її, радянської української жінки, діти не конають од голоду й холоду
по чужих містах та по таборах і не потребують опіки, бо їх опікують всі
народи великого Радянського Союзу.

Її діти ростуть веселими, щасливими і вільними.

7. "ПО МОЖЛИВОСТІ, ЯЙЦЯ І СИР..."

Нічого не додаватимемо, бо нічого не треба додавати, ми тільки
подамо кілька документів з отих самих шматків паперу, що звуть себе
газетами й репрезентують громадську думку різних українськонімецьких
"угруповань" та окремих осіб з тих угруповань.

Ну, от вам:

"Українське національне об'єднання при співучасті і за допомогою українського центрального комітету та УАТ "Січ" улаштовує в ресторані "Zum goldenen Kreuz" спільний святвечір, на який запрошується все українське громадянство Відня й околиці. Кожний учасник повинен дати 200 грам білого хліба, 20 грам масла та грошей 5 RM... а також, по можливості, яйця й сир. Зголошуватися і т. д.

Управа УНО".

Українськонаціональнонімецький святвечір недорогий, як. бачимо: 5 марок, 200 грамів хліба й 20 грамів масла... Яйця і сир по можливості. А як немає тої можливості? Ну що ж, значить, святвечір буде без сиру...

8. НЕ ЗАБЕРЕТЕ, — Я Й УКРАДУ

І ще оголошення:

"Українське національне об'єднання просить усіх, хто має свої речі на перехованні в будинку УНО, забрати їх до. 31.XII. За речі не беремо ніякої відповідальності". Найкращий спосіб — дати оголошення за кілька днів до визначеного терміну. Ніхто, ясна річ, речей не забере, бо забирати нема куди, — потім продавай і пропивай. Справа, як бачите, цілком державнонаціональна!

9. САМА ТОБІ УКРАЇНА

Ось вона, їхня "територія":

"Центрاليا Українського національного об'єднання в Берліні перенесла свої бюра до BerlinWeissensee, Scharlottenburger Strasse, 59, im Hof, rechter Seitenfliigel*.

Оце всенька їхня держава: rechter Seitenflügel!

Гуляй біля Weisensee й співай: "Ще не вмерла Україна!" Вся державна робота.

10. ПРОПАДАЙ, МОЯ БАНДУРА...

"Професорові" Барбарукові не до співів:

"Бандуру мистецького викінчення разом зі школою — нотами продам: проф. Михайло Барбарук, Wien, 10. Randhartingerg, 17, 8/III. Одне слово:

Взяв би я бандуру, — Взяв би та й загнав... Бо сам я іздуру
Емігрантом став...

Загнав би... Та хто купить? З такого життя не заграєш...

11. "ПРАВНЕ БЕЗПРАВНИХ..."

А цікаво було б послухати таку лекцію:

"Провід У. А. Тва "Січ" у Відні подає до відома, що дня 15.XII відбудеться лекція дра О. Фединського на тему: "Правне становище бездержавних". Гостям раді". Ви гостям раді... А чи раді гості вам? Не дуже вони вам раді, бо вони бездержавні, а, значить, і безправні. З чого ж тут радіти?

САМОСТІЙНА І НІ ВІД КОГО НЕ ЗАЛЕЖНА ІСТОРІЯ

Кожна держава повинна мати свою історію. І кожний народ повинен мати свою історію. Факт?

Безсумнівний факт.

Отже, зовсім не дивно, що на сторінках одного паперового клапця, що зветься українською націоналістичною газеткою "Українське слово", одна дуже самостійна писака взяла та й заголосила:

"Погано ми ще знаємо історію України, її героїчне минуле.

Тож тепер докладемо всіх зусиль, щоб" і т. д., і т. д.

Тепер, значить, ми вже докладемо всіх зусиль, тепер, значить, ми вже вивчимо справжню історію, настоящу, українську, тепер уже ми станемо на вірний шлях до настоящего національного і культурного відродження.

І от другий клопоть — "Карпатські вісті" — одразу ж послужливо подає, з чого ту історію вивчати починати. Він так і пише:

"Культ минулого. Практична лекція історії". Історія таки справді дуже оригінальна. Такої нам іще не доводилося не те що вивчати, а навіть чути.

До того українська, до того самостійна, до того незалежна, до того духовний скарб, що ніяке українськоберлінське серце не зможе витримати, щоб не запалахотіти.

В "практичній лекції історії" говориться, що починати історію треба з вивчення тої території, на якій уперше було виявлено поселення чистокровних українців, а саме з берлінського "Тіргартена" і з "Алеї перемог". Так і пишеться:

"Практичну лекцію історії дістаємо біля берлінської колони. Від неї біжить "Алея перемог". Посередині кожної групи стояла постать монарха від часів раннього середньовіччя аж до передостаннього цісаря Фрідріха III..." Фрідріх III! От так українська історія! А далі читаємо ще: Фрідріх Великий... Фрідріх Вільгельм III. Вільгельм I. Вільгельм II.

Один з гетьманів, Фрідріх Великий, дуже кохався в собачках.

Історія самостійної України занотувала це в дуже зворушливих виразах:

"Біля палацу поховані улюблені його собаки, над якими плити з їхніми іменами". Аж сльози бринять на очах в авторів історії. "Собачок поховали..." Не плачте, самостійні панове. І вас поховають.

Поховають біля Гітлерової шибениці і напишуть зворушливого напису:

"Тут поховано Гітлерових собак.

Не дуже ним улюблених, проте, собак".

ХЛЮСТ

"А Бандеру хіба не заарештували німці? Хіба він не сидить у німецькій в'язниці?"

(Зойк щирого бандерівця)

Стоїть українсько-німецька самостійна державна дірка.

Глупої ночі, на всі боки озираючись, присідаючи й підстрибуючи, як наполоханий вовк, наблизилася до дірки людина.

— Тю! Хто ж це на дірку купу костриці висипав?!

— Та яка там костриця?! То моя голова, а не костриця. Це — я! Український фюрер усього Правобережжя! Голову на прогулянку випустив! Задуха в державі! Територію треба розширювати, а то тхне,

хоч плач! Ніде населенню розпросторитись. Воно к весні йдеться, гори розтали, і моря вийшли з берегів — нема ногою де ступити!

— А для мене місце знайдеться?

— Та якнебудь! А ти звідки?

— Од батька!

— Ну, як воно там? Чи скоро вже Київ візьмемо?

— Київ?! Який там Київ, коли й самого батька взяли!

— Як? Хто взяв?!

— Німці!

— Кого? Бандеру?! Батька нашого?!

— Та його ж!

— Куди?

— У в'язницю взяли!

— Та ну?

— От тобі й "ну"! Ось листа мені дав, щоб дружині його якнебудь передав!

— От тобі й маєш! Ну, лізь у дірку, поговоримо. Купа костриці зникла в дірці, а за нею, кречучи, поліз туди державносамостійний

дипломатичний кур'єр від самого верховного фюрера
українськонімецької самостійної й ні від кого не залежної держави.

— Хлопці! — промовила костриця. — Гість у нас! Візьми котрий лопату та підгорни гори до стінки, бо нема куди людині й ноги простягти. Та канал би од моря прокопали, отам, поза південним кордоном, бо, бачите, уже по всій території море пішло. Та копай обережно, щоб солома в головах не підпливла! Копай глибоченько, може, який закордонний корабель припливе...

— Копали вже...

— Копай, я тобі кажу! Це справа не проста, а справа державна — канали копати!

— Казали, що міністром буду, а воно тільки те й робиш, що гори підгортаєш та канали копаєш!

— Не базікай! Копай! Більшу дірку викопаєм, то й тебе міністром на лівий закуток призначимо! Ну, сідай, кур'єре. Так як же ж воно так? То казали, що гетьманом усієї самостійної України буде, а то взяли та в тюрму? Що ж воно це таке?

— А я знаю?!

— А хто ж знає?

— Вони знають!

— А нам хіба не цікаво знати? А що ж він там у листі до дружини пише? Не читав?

— Не читав, бо запечатаний! Хлібом заклеєний і державним пальцем припечатаний!

— А, може, якнебудь можна? Прочитаємо, хлібом заклеїмо й пальцем припечатаємо! Га?

— Пальці ж у нас не державні!

— Як не державні?

— Та воното державні, так не верховні!

— Та хто додивиться?!

Умовила костриця державного дипломатичного кур'єра, і листа вони розпечатали...

Самостійний український фюрер самостійної українськонімецької держави пише до своєї самостійної фюрерихи:

"Гутен таг, майне лібер Химіє Калистратівно! Во первих рядках мого до вас листа, хайль Гітлер!

Во других рядках мого до вас листа, хайль Гімmlер!

Во третіх рядках мого до вас листа, хайль Герінг!

Во четвертих рядках мого до вас листа, хайль Кох!

Теперички, після всіх "хайль", майн лібер Химіє Калистратівно, сповіщаю я вас, що я, — слава тобі, майн гот! — сиджу в тюрмі. Покликали мене сам гер Гімmlер (хайль!) і дали спочатку ручку поцілувати. Я поцілував та й кажу: "Дозвольте ще й нижче поперека!" А

вони кажуть: "Ніззя, бо в мене, — кажуть, — там після ФранкфуртанаОдері чиряк сів!" Вони з Одера на самохідному доті їхали й нижчепопереком в амбразуру вгрузли та й перестудилися. "Поцілуєш, — кажуть, — після ФранкфуртанаМайні, а тепер, — кажуть, — у тюрму сідай, бо треба, — кажуть, — так зробити, що ми вроді з тобою посварилися і що ніби ти проти нас! Ферштейн?"[10] — питають. "Ферштейнаю, — кажу, — ласкавий пане!" І знову їх у ручку! "А своїм, — кажуть, — бандерівцям перекажи, щоб по схронах ховалися. Ферштейн?" — питають. "Ферштейнаю, — кажу, — ласкавий пане!" І знову їх у ручку. "А ти, — кажуть, — у тюрмі сидітимеш. Радянська влада й увесь народ думатимуть, що ти й усі твої дер банди проти нас! А раз проти нас, то, значить, за них! Ферштейн?" — питають. "Ферштейнаю", — кажу, і знову їх у ручку. "А про тюрму не турбуйся, буде непогано! Годуватимуть! Афідерзейн!" Уклонився я їм низенько, ще раз ручку поцілував, і вони пішли... Отже, майне лібер Химіє Калистратівно, все гаразд! їсти дають. Ранком кава, на обід вурст[11] з пшоняної каші, а ввечері вурстхен[12] з свинячого кізяка, — в них, кажуть, найбільше вітамінів "Г". Живу, одне слово, непогано (хайль Гімлер!), сидітиму, доки скрізь дізнаються, що мене заарештовано, — а потім випустять. Полатай підштанки, та латки клади краще з ковдри, бо скоро на гетьманський престол сяду, так щоб не муляло.

Обнімаю тебе, майн лібер фюрериха, майбутня фюрерогетьманова, Химіє Калистратівно! Твій фюрер гетьман Степан Бандера". Подивилася костриця на дипломатичного кур'єра, а кур'єр — на кострицю. Костриця й каже:

— Так он воно як! Хитрий, падлюка!

— Як ти сказав? — кур'єр до нього.

— Хитрий, — кажу, — наш пан фюрерогетьман!

— То ж бо й є.

— Ну, підгортай, підгортай, хлопці, гори! Та канал прокопуйте! Спать треба лягати. На справжню державу закандзюбилося! Гетьманові вже підштанки латають!

"ПРЕМ'ЄРМІНІСТР"

На оті самі три дні, на які гестапо дозволило Степанові Бандері заснувати українськонімецьку самостійну і ні від кого не залежну державу, — Степан Бандера призначив на прем'єрміністра своєї триденної держави відомого (ой, та ще й як відомого) самостійного політичногромадського діяча Стецька.

По смерті славнозвісного українського письменника Грицька КвіткиОснов'яненка, що сватав був свого Стецька в Харкові на Гончарівці, Стецько, діставши гарбуза від Уляни Шкуратової, пішов із Слобожанщини аж на Львівські землі, там оселився й став за родоначальника всіх теперішніх Стецьків, до роду яких належить і триденний прем'єр триденної самостійної українськонімецької держави — пан Стецько.

Прем'єр дістав у спадщину, за відомим законом атавізму, всі властивості й таланти свого, уславленого Г. І. Квіткою-Основ'яненком, прапрапрадіда.

Властивості ті і ті таланти Стецькові прекрасно охарактеризувала Одарка Шкуратова, Улянина мати, що до її дочки сватався Стецько:

ОДАРКА. "Усяк зна,

Що в вашого сина Та клепки нема..."

СТЕЦЬКІВ БАТЬКО. "Тобто як?"

ОДАРКА. "Та так:

Прибитий на цвіту!"

На таку характеристику Стецьків батько нічого більше не міг одказати, як тільки: "Тютю!"

Та ще — "Фіть, фіть!"

"Нема клепки", "прибитий на цвіту" — якого ж іще треба прем'єрміністра для самостійної й ні від кого не залежної українськонімецької держави?!

Бандера зразу ж ударив маніфеста про призначення Стецька на голову ні від кого не залежного уряду.

Прибіг до Стецька дипкур'єр:

— Вас на прем'єра призначено!

— А що у вас сьогодні варили? — питає Стецько.

— Кашу!

— Гигигиги! Каші хочу, каші, каші! — гаркнув прем'єр та зразу в танець, з радості, що і прем'єр, і каша є.

Так підтанцьовуючи та співаючи:

Ішов Стецько льодом,

Свинка огородом,

Подай мені, моя мила,

Свою білу ручку! —

і прибув Стецько до пивної "Гальба", де мав резиденцію верховний уряд самостійної українськонімецької держави.

— Катай, — каже Бандера, — прем'єре, урядову декларацію!

— Гигиги! Кататиму! — каже прем'єр,

— Катай!

— Панове! — почав прем'єр. — Напечемо коржів, зомнемо маку та намішаємо з медом, та й посідаємо, та й їстимемо (оплески). Це основне завдання! А щодо державної промисловості й фінансів, то тут я вже не зумів пальців перелічити. Та й до біса ж їх на руках! Станеш їх лічити, то так один одного й попереджа. На якого гаспида так багацько пальців? Еге! А я знаю! Ось бач, Бандеро! Як би ти з одним пальцем та зложив собі дулю? Еге! Не можна, бо хоч як, то не можна! О! Та підемо до гестапо... (Бандера: — Правильно!), а там і надають: хто сукна на шапку, хто пояс, хто ренського, хто хустку (оплески). Та свого батька, Бандеру, поважатимемо, бо він же ж таки батько, "хоч і поганенький, мов ликами шитий, а все таки батько" (оплески). Щодо освіти, то таке собі хай буде, ми світ увесь узнали:

Отсей світ,

Такий світ,

Який собі довгий!

Цілий день проходиш,

Кінця не знаходиш.

Коли б він,

Коли б він

Та був коротенький,

Щоб тут поле,

А тут ліс,

Недалеко б дідько ніс.

Щоб не довго до них швендять,

А швидш дочухрати,

А то швендяй, Швендяй, швендяй...

Я кінчив. (Бурхливі оплески всього українськонімецького самостійного уряду). І заурядували.

Хоч і не довго, всього тільки три дні й урядували, проте такого уряду, такої урядової декларації, як світ стоїть, ще не було.

Державний самостійний уряд ухвалив резолюцію:

"Тара, бара, мара, деларжан! Туру, буру, муру, акерман! Бендер, кардаш,

Дюпень, мар'яж, Йок, пшик! Йок, пшик!"

Так і вийшло: пшик! Резолюція, значить, правильна!

Такого уряду й такого прем'єра, я ж кажу, ніде ще не було.

Одне слово, Стецько такий, яким і має бути прем'єрміністр українськонімецької самостійної і ні від кого не залежної держави!

ПРО ШИЗОФРЕНІЮ

Колись одна бариня наймала візника.

Було це, як ви самі вже догадуєтеся, дуже давно, бо барині в нас були, як ви знаєте, дуже давно.

Так от, наймала, значить, бариня візника, а візник, на баринину думку, запросив з неї дуже дорого.

Бариня й каже візникові:

— Що ж ти так дорого з мене хочеш?! Тут же близенько: всього два рази ступнути.

Подивився візник на бариню, покивав сумно головою та й каже:

— Не ступайте, бариня, так широко, бо і т. д., і т. п. Я вже деталі позабував, бо, кажу ж, було це давненько вже.

Пригадав я цього сумновеселого візника і ту трагічну бариню ось із якого приводу.

Лежить передо мною невеличка, убога книжечка, яка називається: "Прапор українського націоналіста".

Цей "Прапор українського націоналіста", як тому й належить бути, брудний, засмальцьований і розміром такий, що за "древко" йому годиться обгорілий сірничок.

Основне гасло на ньому таке:

"Хай живе організація українських націоналістів і її провідник Степан Бандера!"

Та не в цьому річ, усяка бандера хоче жити й живе, доки живе Гімлер та гестапо, і житиме ще трохи, — до найпершої шибениці.

Річ у зовсім іншому.

На першій сторінці цієї засмальцьованої книжечки надруковано: "Марш українських націоналістів". Кінчається той марш так:

"Для нас закон найвищий — це приказ: Соборна Українська держава Вільна й міцна від Тиси по Кавказ".

Он яка держава: від Тиси аж по Кавказ!

Отак самостійні й ні від кого не залежні гестапівці широко ступають: достоменнісінько так, як вищезгадана бариня.

Річка Тиса, як знаємо з географії, на Угорщині, Кавказ, як знаємо так само з географії, трохи на північ, на схід, потім на південь, потім праворуч, потім ліворуч, потім трохи вбік...

Як станеш на березі Тиси та подивишся в бік Кавказу, — ой, як довго треба вдивлятися, щоб навіть у мріях повстали величні Казбек та Ельбрус.

А тут подумайте: миршаве цуцня, на гестапівських помиях вигодуване, мріє про те, щоб одною лапою стояти на березі Тиси на Угорщині, а другою бруднити Кавказький хребет.

Єсть на світі ще одна непогана річка і значно ширша за Тису. Зветься вона Міссісіпі.

І єсть на світі ще гори. Звуться вони Гімалаями. Це трішки далі за Кобиляками.

Так от, коли вже гестапівські вилупки хочуть будувати велику соборну націоналістичну самостійну і ні від кого не залежну державну, так чого ж брати так вузько: тільки від Тиси і тільки по Кавказ?!

Брати, так уже брати! Від Міссісіпі і до Гімалаїв.

А то можна взяти ще верстви на півтори за Гімалаї.

Оце буде держава! Оце буде територія!

Це не те, що:

"Під вагоном територія, А в вагоні директорія"...

Доведеться тільки текст маршу переробити. І текст, і темп.

Щодо темпу українськонімецькі націоналісти хай спитають у Гітлера: він і його банда набрали відповідного темпу, тікаючи від Кавказу на Тису й далі за Тису.

Щодо тексту, коли в бандерівців кебети не вистачить, я допоможу, — тільки не сьогодні, бо, їйбогу, до того противно не тільки про все це писати, а навіть думати.

Р. С. Шизофренія — це хвороба. Психічна хвороба. Лікують шизофреніків по божевільнях. Це коли в людини у голові замість мозку жовтоблакитна ряска. Вилікувати неможливо.

КУРЯЧИЙ СМІХ

Усі, мабуть, знають, що жив та був колись на світі дуже хоробрий чоловіча, якому треба було йти через ліс.

А воно якраз смеркалося.

А чоловіча був дуже хоробрий та сміливий.

От він на один кулак почепив картуза, на другий капелюха, підняв руки вгору, іде лісом і тремтячим голосом репетує:

— Не боюсь! Я не сам! Нас аж троє! Троє нас! їйбо, троє! Не підходь! Не боюсь!

А назустріч йому старенька баба.

— Тю! Що воно за мара?! — тюкнула баба.

Як почув хоробрий чоловіча бабине "тю", кинув капелюха, кинув картуза та як учеше ліщиною, аж залопотіло...

На Станіславщині, у державних самотійних дірках живуть два бандерівські "проводирі", Моцний та Довбуш.

Моцний живе в одній дірці, виходить, значить, на одній державній території, а Довбуш живе у другій дірці, виходить, значить, на другій державній території. Тільки ж, прошу я вас, не подумайте, що Довбуш, це той справжній Довбуш, народний герой, — ні, це бандерівське цуценя

таке псевдо собі вибрало ("І ми, — мовляв, — Химо, люди"), а справжнє його прізвище не то Козак, не то Кізяк. Швидше, мабуть, Кізяк, ніж Козак.

Поки що, значить, живуть іще по дірках і Моцний, і Довбуш.

І в Моцного війська чоловіка аж з п'ятнадцятеро.

І в Довбуша війська чоловіка аж з чотирнадцятеро...

Одного погожого дня Довбушеве військо повитягало ноги від народного гніву.

Залишився "проводир" Довбуш самсамісінський на всю самотійну дірку.

Прочув про це Моцний та й пише до свого товариша по знищенню українських немовлят Довбуша листа:

"Друже Довбуш! Я дуже стривожений великим лихом, що вас спіткало і сердечно співчуваю вам. Не відчаюйтесь, що не залишилося в живих нікого з ваших випробуваних помічників".

Але самого ж співчуття мало. Треба ж іще чимось і допомогти. От Моцний і допомагає Довбушеві порадою, як збільшити своє грізне військо.

"Вам, — пише Моцний, — треба пересуватися якомога частіше з села в село і в кожному селі або через село називати себе новою і новою сотнею, тим самим створивши розуміння у радянських селян, що вас багато".

Правильно!

А щоб "створити розуміння, що вас іще більше, ми з охотою подаємо кілька практичних порад, пам'ятаючи того хороброго дядька, що через ліс смерком ішов.

Чому, власне, тільки в кожному селі або через село називати себе новою й новою сотнею?

Частіше треба...

Треба якомога частіше пересуватись із улиці в улицю і на кожній улиці новою сотнею себе називати! Підрахуйте, скільки сотень буде! А то й краще: із хати в хату!

В одній хаті — одна сотня, у сусідній уже друга сотня...

У селі п'ятсот хат — п'ятсот сотень! Хіба мало?

А як іще піднести кулаки та на один кулак німецьку каску, а на другий — німецького кашкета, — уже вам півтори тисячі сотень!

Ціле військо колоссаль! Та найдіть бузини, та повирізуйте з бузини пукалки, — і артилерія!

Ми колись у дитинстві таку стрілянину підіймали, що баба всі віники на нас побила.

Кавалерії нема? Пусяк діло!

Коні ж у вас усі повиздихали. Побідуйте їх, повипростуйте шкури. Один "воїн" хай натягне на себе перед, другий "воїн" зад. Уже кінь! А третій "воїн" хай вроді сідає на цього коня зверху. Уже — кіннотник!

А "проводир" хай командує:

— Поескадронно! Риссю! Маршмарш!

Бузинові гармати:

— Пукпук!

Тут ще якби хтось заграв на того півника, що в хвіст свистять, така б вийшла парада, що й не говоріть!

З таким військом можна не тільки свою самотійну дірку оборонити, а й чужу повоювати, тобто збільшити державну територію.

Одного тільки страшно: щоб, бува, баба не зустріла та не тюкнула.

Треба, значить, уміло маневрувати, бо українська баба дуже поважна штука і бабине "тю", та ще як у неї кочерга в руках, страшна річ для бандерівського сміття.

А воно, те сміття, уже куштує бабиної кочерги і, поки нидітиме, доки й куштуватиме.

"САМОСТІЙНИЙ ДИСТРИКТ"

Кажуть, що тепер чудес на світі не буває. Неправильно кажуть: чудеса на світі є.

Власне кажучи, чуда, про яке ми оце говоритимемо, в цей момент уже нема, його вже розчудесували, але недавнечко, — ну, з рік тому, — воно було, хоч і мізерне, а проте чудачило.

Галичина була за австроугорської монархії так званою Галіцією, австрійською провінцією, за шляхетської Польщі її перехрещено на Східну Польську, — так вона, страдниця, цілі віки й бідувала, аж поки, 1939

року, не возз'єдналась з Радянською Україною — складовою частиною великого Радянського Союзу.

Притулилася Галичина до рідних материних грудей, легко зітхнула й почала жити в рідній хаті.

1941 року загарбали многостраждальну Галичину німецькофашистські загарбники.

Бандери, мельники, бульби, бульбочки, кубійовичі, паньківські, стецьки, грицьки та інші маланюки, донцови та самчуки як гаркнули:

— "Ще не вмерла Україна!" А після того ще дужче:

— Хай живе самостійна і ні від кого не залежна од Біскайського моря аж до ПортАртура!

Ну, а гітлери, гімmlери, геббельси та інші такі собі ріббентропи й розенберги як grimнули:

— Хальт![13] Цурюк![14]

І ще таке слово grimнули, що його ніяк на папері мені вимовити не можна: соромно.

Так бандери, мельники, бульби, бульбочки, кубійовичі, паньківські, стецьки, грицьки та інші маланюки, донцови та самчуки з роззявленими ротами й остовпіли.

А гітлери та інші гімmlери їм:

— Самостійна! Дистрикт ферштейн!?

А бандери:

— Вас? А гітлери:

— Дистрикт! Кричіть: "Хай живе дистрикт!" Ферштейн? Ну, чого роти пороззявляли? Реви: "Хай живе дистрикт!" Ну?!

А бандери:

— Хай живе дистрикт! Так ви гадаєте, що це чудо?

— Ні, це не чудо — це просто факт.

А чудо вже потім сталося. Це тоді, коли бандери і вся їхня бульбомаланюкосамчукерія в тому дистрикті свій "самостійний дистрикт" для обдурення людей вигадали.

Утворили різні Уцк, Уок, "курені молоді", "мужів довір'я".

Що воно це все значить?

Уцк — український центральний комітет (вроді посередині України).

Уок — український окружний комітет (ніби навкруги України).

"Курені молоді" — молодь в курені.

"Мужі довір'я" — мужі, яким, очевидно, хтось щось має довірити.

Отакого бандери навігадували.

Це, значить, ознаки дистриктової самостійності.

І ото вони, значить, до народу:

— Панове! Дивіться! Ми ж вам Уцк, ми ж вам і Уок. Хіба не самостійність!?

А до Гітлера й інших гімлерів:

— Паноченьки! Ви не сердьтесь! То ми так! їйбогу, ні про яку Україну ми не думаємо, а без цього не можна, бо оті "у" нам дуже по душі!

А гітлери з гімлерами на них:

— Уууу!

— Ой, не гнівайтесь, паночки, — бандери до них. — їйбо, не гнівайтесь! Приборкаємо, тоді самі тим "у" скажемо: "ууу!" Не залишайте тільки нас без милості вашої.

Бачите, який самостійний дистрикт! Хіба не чудо?! Самостійне чудо!

Тільки от що, коли говорити правду, — паршивеньке, всетаки, чудо!

Уцк, Уок — ну, що це за ознаки самостійності і такої знаменитої держави, як дистрикт?!

Робити, так уже робити!

Тим паче, що всі посади, які визначають самостійність дистрикту, людьми вже було обсаджено, — треба було тільки дати їм відповідні найменування.

Гетьман — Адольф Гітлеренко.

Генеральний суддя — Гіммлеренко.

Генеральний писар — Геббельсьюк.

Наказний гетьман — Ганс Франк.

Дистрикт гетьман — Отто Вехтер.

Писарчуки при дистриктгетьманові — Дмитро Донцов, Євген Маланюк, Улас Самчук.

Джури — проф. Володимир Кубійович і др Кость Паньківський.

Виголошувач многоліття гетьманові — забув, як його прізвище. Та ви, може, самі пригадаєте... Оце була б пишна та буйна самотійність! А головне, і правдива, і фактична. А то Уцк, Уок... Паршивеньке чудо! Пхе чудо!

ДУЖЕ САМОСТІЙНИЙ ГІМН

Яка ж є така на світі держава, та ще не проста собі держава, а самотійна й ні від кого не залежна, щоб не мала державного гімну?!

Нема на світі такої держави.

Отже й бандерівська самотійна й ні від кого не залежна державна дірка теж мусила мати свій, самотійної дірки, самотійний гімн...

І вона його має...

Дуже довго тривали в самотійній дірці різні наради, тертя, пертя та дискусії, доки зрештою прийшли до згоди, і залунали у самій дірці й трішки понад діркою урочисті, повні самотійних гордоців і величності,

слова самостійного хоралу, в яких одбивається і споконвічна самостійнодірчаста традиція, і самостійнодірчаста гордість, і мета та прагнення самостійнодірчастого існування.

То була незабутня хвилина. То був торжественний момент!

Спочатку хотіли були реставрувати міллю побите: "Ще не вмерла Україна..."

Дуже довго обговорювали, як це зробити. Міркували так:

— "Ще не вмерла..." Що це значить: "Ще не вмерла"?.. Значить, — може вмерти... Не годиться!

— "Ще нам, братця козаки, усміхнеться доля"... "Усміхнеться"... Майбутнє... Як "усміхнеться", коли вже усміхнулась... Не годиться!

— "Запануємо ми, братця, у своїй сторонці"... "Запануєм"... Так само майбутнє... Як "запануєм", коли ми вже запанували... Не годиться!

"Ще не вмерла" — не пройшла. Одкинули. Отаман Недобитий запропонував знамените:

І ти з яру, і я з яру...

Спочатку вхопилися було за це "з яру" дуже сильно, бо територіально воно ніби й підходило...

Підходитито воно справдітаки підходило, та, проте, не зовсім, бо яр — не дірка, а дірка — не яр...

Один з дискусантів запропонував на той самий голос переробити цей гімн так:

І ти з дірки, і я з дірки...

Сподобалось. Але подальші тертя, пертя да дискусії одхилили і цей варіант.

— "І ти з дірки, і я з дірки"... Де ж тут традиція? І де мета? А потім і послідовності нема... Перш ніж з дірки, треба в дірку... Коли бути послідовним, треба ж уже тоді так:

І я в дірку... і ти в дірку... І я з дірки, і ти з дірки...

Зміст дуже до смаку припав, а от щодо урочистої хоральності — не виходило.

Яка ж тут хоральність, коли весь час саме тобі — дірдір! дірдір!

Діркалка якась, а не хоральність.

Одхилили...

Взялися за:

По опеньки ходила, — цитьте!

Дуже вхопилися за прекрасне слово: "Цитьте!"

Слово справді таки і хороше, і дуже для такої самостійної держави підходяще, але оточення у нього якесь не дуже самостійне: "опеньки"...

Самостійні опеньки...

Не дуже воно якось урочисто...

Одхилили.

Довго дискутували запропонований отаманом Перебитим такий текст державного гімну:

Сидить УПА на стерні Та й штани латає...

Хороший гімн і до вподоби всім припав, але й він викликав сумніви.

Поперше, не у всіх в УПА є штани, так що гімн суперечитиме історичній правді, а подруге, в подальшім тексті,— якого ми тут з цензурних причин не наводимо, — сказано, що "стерня" когось кудись коле", а це так само внесло занепокоєння в маси: чому стерня туди іменно коле, краще було б, якби вона колола в інше місце, бо в противному разі нічим буде бандерівцям думати...

Всякий же знає, як трудно думати, коли тебе стерня коле в те місце, яким ти думаєш...

Довелося відхилити...

Оголосили перерву для конкурсу на кращий текст самостійного і ні від кого не залежного гімну.

Першу премію дістав сам фюрер самостійної дірки Степан Бандера.

Текст він подав справді таки знаменитий. Ось його текст:

Ой, гакнемо з гаківниць Та блиснемо п'ятами...

Тут усе єсть: і традиції, і мета, і торжественість...

"Гакнемо з гаківниць..." Ще славні запорожці гакали з гаківниць... Щоправда, у запорожців гаківниці були справжні, а в бандерівців за гаківницю править інший прилад, — символ, сказати би, гаківниці, та, проте, в гімні не обов'язкові речі матеріальні, можна перебути і символами...

Важно, щоб воно гакало!

Маємо, отже, традиції (гаківниця!), урочистість (гакнемо!) і мету та прагнення (блиснемо п'ятами!). Музику написав бурий ведмідь із східних Карпат. Вийшов дуже хоралистий хорал...

САМОСТІЙНА ЕКОНОМІКА

В кожній державі є державне і приватне майно, що становить так зване національне багатство.

Набувається воно, як ми знаємо, різними способами: і виробництвом, і купівлею, і добуванням і т. ін.

Самостійна й ні від кого не залежна державна дірка, — вона теж "державна", — вона теж має своє державне майно...

Добувається те державне майно тільки одним способом: грабуванням.

Спочатку, значить, те самостійне майно грабується, а потім уже розподіляється. Як грабується? Дуже просто.

Комендант боївки СБ Петро Іванюк, за кличкою "Діброва", — так той робив дуже "дотепно", як і належить всякому комендантові СБ, а саме: він забивав мирних селян, а майно їхнє забирав собі, тобто самостійній і ні від кого не залежній державній дірці.

Та не тільки комендант Діброва так робив, робили так усі коменданти, — це, сказати б, найтиповіший спосіб надбання майна для тої самостійної держави — дірки.

А як же це майно розподіляється серед самостійнодірчастого населення? Так само дуже просто.

Коли інші "коменданти" побачили, що в Діброви більше награваного майна, вони його ухорили кілками, а майно забрали собі.

Це — так званий кілковий спосіб розподілу державного майна.

Коли при цьому розподілі майна Діброви більшу його частину загарбав комендант Корова, — то в коменданта Корови був у руках більший кілок, — тоді вночі далять цуркою коменданта Корову і розподіляють майно між іще живими комендантами.

І при цурковому способі розподілу державного майна дуже тяжко зробити так, щоб нарівно його розподілити.

Бо у якого-небудь коменданта Задрипаного була більша в руках цурка, — через те йому майна потрапило на одні штани більше.

І цю помилку легко виправити.

Наступної ночі харчить передсмертним хрипом комендант Задрипаний на осиковому суку, а майно його ділиться між тими, хто для Задрипаного петлю майстрував...

Це — петельний спосіб розподілу.

От і маєте типову для самостійної державної дірки економіку — з добуванням-грабуванням і з різними способами розподілу: кілковим, цурковим, петельним...

Способів розподілу є ще чимало: ножовий, люшневий, сокирний і т. д., і т. ін.

А от для набуття майна іншого способу, як грабунок, в самостійній державі-дірці ще не придумали.

Отака державна самостійно-бандерівська економіка...

Та й та вже збанкрутувала.

Бо знайшлися на осоружних отих самостійників у чесних селян і кілки, і цурки, і сокири.

А в Радянської влади — інші способи дератизації[15]. Уже сильно посвіжішало повітря на західних землях Радянської України, бо не чути вже отруйного харчання бандерівських щурів.

"МІНІСТЕРСТВО ФІНАНСІВ"

(Безумовно, самостійне)

Сидів якось у своїй самостійній державній дірці, біля села Скваряги, Краснянського району, суверен Будівничий і зітхав гірко.

В голові після вчорашньої державної роботи сильно шуміло, в роті було так, ніби там цілу ніч провітрювалися всі онучі всього самостійного населення, і дуже кріпко, кисло й тризубисто ікалося.

Розривало суверена і з голови, і з шлунку, а не було ні сирівцю, ні кислиць, ні навіть бурякового квасу...

У кутку на гнилій соломі захльобисто хріп суверенів помічник, він же і підсуверен, Оверко Блисьп'ята.

Суверен копнув носком підсуверена.

Той замукав і кліпнув очима:

— Му!

— Оверку! Нема ні краплини?

— Видудлили!

— А фінанси наші як?

— Одна німецька марка та й та хлібом склеєна, бо подерлась.

— Аз державними податками як? Надходять?

— Вчора давив на картоплищі одну стару бабу! Все видавив, крім грошей!

— Криза, виходить?

— Криза.

— Слухай, Оверку, держава ми чи не держава?

— Держава.

— Позику треба оголосити.

— Яку позику?

— Внутрішню! Державну!

— А хто ж нам і що позичить?

— Позичить! Налякати тільки треба!

Глупої ночі підметами та городами прoderлисятаки суверени до села.

Хатах, мабуть, не менше, як у трьох, пощастило їм оголосити внутрішню державну позику та будівництво самостійної і ні від кого не залежної державної дірки.

Націляючись з обріза й пошарпаного німецького автомата, "загітували" в одній хаті бабу Явдоху передплатити облігацій тої позики на 61 копійку, баба Горпина в другій хаті кинула карбованця, а дід Яків у третій хаті дав руб двадцять, побажавши самостійній державі такого державного устрою:

— Беріть! За печінку б вас узяло! Державний золотий фонд було знайдено. Взятися складати державний бюджет.

Основні видатки, само собою розуміється, на первак і на солоні огірки...

— Одягай, Оверку, спідницю та чухрай на базар, бо в штанях не проскочиш.

— Та там уже з тої спідниці самі оборки залишилися. Той раз баба Вівдя впізнала, вхопилась за спідницю з криком:

— Ось цей вурдалака з дірки! Держіть, — кричить, — людоньки добрі!

Насилу вирвався.

— А ти обережно. Ну, йди! Та не барись, бо треба державний бюджет виконувати. Так нудить, так уже нудить...

Підсуверен Оверко приністаки півлітра: довго торгувався, доки непомітно сунув у кишеню і в натовпі зник.

Надвечір у суверенів уже в голові не гуло і не так їх уже нудило.

Виконавши головні статті державного самостійного бюджету, суверени навіть заспівали самостійного гімна:

Ой гакнемо з гаківниць Та блиснемо п'ятами!

А на ранок знову думали, в якій хаті і в якої баби ще оголосити внутрішню державну позику на відбудову самостійної й ні від кого не залежної державної дірки.

"ВИЗВОЛИТЕЛІ З САМОСТІЙНО! ДІРКИ"

I

Гетьман Павло Скоропадський. Ясновельможний, безперечно. Сів на гетьманський "престол" у Київському цирку 1918 року. "Престол", що він дуже хитався, із усіх боків підтримували німецькі багнети німецького кайзера Вільгельма II.

Прогетьманував щось місяців, мабуть, із шість, а то й менше, і, вірний своєму прізвищеві,— скоро впав під ударами робітників, селян та Червоної Армії.

Умів красти золото, на яке й жив потім у Німеччині, видаючи
гетьманські універсали до курей, свиней і німецьких бюргерів, що возили
йому пиво.

Будував, одне слово, гетьманську Україну...

Про нього співали такої пісні:

Скоропадська Україна — Від Києва до Берліна.

II

Петлюра. Це той "лицар", про якого співали:

Під вагоном територія, А у вагоні директорія...

А потім — і дуже швидко — не стало ні території, ні директорії.

Десь у Парижі на якомусь заштатному кладовищі запетлюрилася
директорія разом з двохметровою територією.

III

А потім забандерилося в німецькій касці, викинутій із гестапо...

Об'єдналася фашистівська свастика з жовтоблакитним тризубом...

На німецьких смітниках, та по темних лісах, та по хашах
"визволялися" найщиріші самостійники...

IV

Та й пішли вони до хазяїна свого з доповіддю про визвольну свою на Україні роботу.

А з хазяїна лишилися кістки тільки та картуз... Хазяїн "визволився"...

І лишилася одна самотійна й ні від кого не залежна державна дірка...

І крякає над діркою чорний ворон:

— Не тратьте, куме, сили, сидіть уже на дні.

* * *

Визволилася Україна, соборна, Радянська Україна від усіх своїх "визволителів"...

МИНУЛЕ І СУЧАСНЕ

Знаменитий (ох, і знаменитий же!) провід знаменитих українсько-німецьких націоналістів і їхні знамениті (ох, і знамениті ж!) ідеологи системи Донцових, Маланюків та інших донцово-маланюковатих і губами, і зубами, і перами галасували:

— Назад! До 17 століття! Отам наші лицарські, отам наші національні, отам наші сякітакі он які традиції! Що теперішнє?! Що сучасне?! Он тоді були лицарі, а ми нащадки їхні!

Чиї вони нащадки, ми вже знаємо! І ви всі добре знаєте... Прапрапращур їхній, — пан Іуда Іскарійотенко. Це їхній, сказати би, родоначальник. З нього все й пішло.

Тридцять срібляників — це їхня і ідеологія, і філософія. Це — всім відомо. Ми не про це зараз.

Хотілося поговорити про минуле й про сучасне.

Ніхто, ясно, минулого не закреслює, і ніхто минулого не перекреслює.

Минуле — минуло. Було й одійшло.

Було минуле — славне: про нього згадуємо з гордістю.

Було минуле — погане: за нього червоніємо.

А от наряджати сучасне в шати чи 15, чи 17 століття, — давайте з вами подумаємо, що з того вийде...

Візьмемо, приміром, трактор...

Може, й знайдеться де-небудь несповна розуму людина, що галасуватиме:

— Не хочу трактора! Хочу — соху!

Таку людину, — кожний це скаже, — лікувати треба.

Ми за трактор! Та й ви всі за трактор.

Так от і уявіть собі тракториста у широчезних, як море, синіх штанах, у високій баранячій, із шликом, шапці й з люлькою-зіньківкою в зубах.

Підходить такий тракторист до трактора й співає:

Та орав мужик край дороги,

Та воли в нього круторогі,

Гей, цоб, цабе — цабе,

Трррр!!!

Правда, здорово підходить? Та це ще ж і не все! З першого ж кроку буде аварія...

Як тільки візьметься такий тракторист заводити трактора, — нате вам:

— Мотор — гррр! Завідник (чи як там його?) чіпляється за широчезні, як море, штани й виринає матню. Трактор стоїть, роботи нема.

От вам і нарядіть сучасне в минулу "традицію"!

Навіть для самостійної державної дірки широкі штани не підходять; зачіпатимуться ж, як у ту дірку тікати чи з неї, озираючись, вилазити.

Та багацько можна було б навести прикладів щодо цього.

Усяка нормальна людина розуміє, що "всякому овочу своє місце..." Але ж це — нормальна людина розуміє...

Минуле — минуло...

В сучасному — живемо й працюємо.

А думаємо про майбутнє. Про наше майбутнє, щасливе, вільне, у вільній сім'ї радянських народів, в Радянському Союзі.

ЩЕ НЕ ВМЕРЛА ВАША ДІРКА

Возрадуйся, самостійна державна дірко, возрадуйся і возвеселися:
Гітлер, кажуть, ізнайшовся.

Далеченько, щоправда, аж в Іраку, — але ніби є. Про це я прочитав в
одному єгипетському журналі.

— Так що, значить, це вам, братця, голодранці, усміхнеться доля.

Він, Гітлер, гетьманфюрер ваш самостійницький, прийняв іслам і
тепер уже не німець, а щось таке, чи то араб, чи то арап...

Ходить там по пустелі й співає:

Не німець я тепер, — арап. Здасться, добре зодягнувся. І як воно
случилось так — В арапа я перевернувся.

Та це ж вас аж ніяк, мабуть, не дивує, бо Гітлер увесь час був
арапомдушогубом, а ви про це добре знали, бо й самі з того кодла, хоч і
вважаєте себе за українців...

Арап — це щось таке наднаціональне.

Як його там ізнайти?

В цьому ми вам допоможемо.

Слухайте.

Як вилізете з самостійної державної дірки, озирніться, щоб вас
котрась бабуса навильником не торохнула, та й беріть зразу попід
шинель трохи праворуч і прямуйте на Грецію.

Чому, питаєте, на Грецію?

— У Греції є такий генерал Вулгаріс. Як ви йому скажете, що шукаєте Гітлера, — він вам дасть по крайцю хліба й по шматку грецької губки на закуску.

З Греції берегом ідіть на південь до Середземного моря, а там, перестрибуючи з острова на острів (архіпелagів там багато. Не забувайте цього слова. Так і питайте: "Де тут, мовляв, архіпелagи?"), вискочите в Єгипет.

Єгипет ви зразу впізнаєте по Хеопсовій клуні.

Серед Єгипту стоїть височенна-височенна така клуня, що її збудував фараон Хеопс.

Фараон — це на манір вашого кущового.

З Єгипту ви поза Хеопсовою клунею йдіть до Нілу.

Ніл — це річка.

Впізнати Ніл не тяжко: там дуже квакають крокодили.

Крокодилів ви не бійтесь — вони вас не займуть, бо вони падла не їдять.

Сідайте, отже, на крокодилів і перепливайте Ніл.

Переправившись, прямуйте до Суецького каналу.

Як дійдете до Суецького каналу, покладіть кладку й кладкою переходьте в Малу Азію.

Шукайте там Ірака.

Не рака, а Ірака! — затямте це.

Рак — це те, що лізе, а Ірак — це держава.

Скажуть, що Гітлер з Іраку перебрався в Аравію.

От ви й питаєте:

— Де тут Аравія?

Та навіть мале вам скаже, куди йти.

Серед Аравії є велика балка. Йдіть до тієї балки й зразу починайте копати дірки — схрони.

І не гаючись, засновуйте самостійну й ні від кого не залежну державу.

Як копатимете дірки, співайте: "О, майн лібер Августін", — Гітлер почує й прийде до вас, обніме всю владу і заживете в своїй державі.

Доведеться, ясна річ, "перехреститися" на магометанство, та хіба не все одно вам, кому молитися: чи богові, чи аллахові, чи чортові, аби "шмат гнилої ковбаси".

САМОСТІЙНА ВИЛУПЛЮЄТЬСЯ

— Ну, як же тут не воскликнути:

— Радуйся, сороко, радуйся, вороно, радуйся, горобче — великий чудотворче!

До того вже запліднилось на справжню соборну самостійну і ні від кого не залежну державу, що осьось тільки — стукстук! — шкаралупа — трісь! — вона, голубочка, — така ж уже самостійна, така ж уже незалежна, жовтоблакитненьким пушком припушена, — тільки:

— Цівців! Я єсть, мовляв! Вилупилась!

І увесь світ, усі держави, всі дипломати хором як гаркнуть:

— Виизнаємооо!

Ви ж самі тільки подумайте! Сам пан гетьманич (його ясновельможність!) Данило, наслідник і спадкоємець ясновельможного гетьмана Павла Скоропадського, аж у Канаду виїхали, з дипломатичною метою: "Дайте не минайте".

Чули про гетьманича Данила?

Не чули!

Ну, почуйте. Дуже цікаво!

Павло Скоропадський, по державних німецькосамостійних трудах, кажучи державною мовою, "дуба врізали" й залишили по собі наслідника, свого сінка Данила, який і обняв гетьманський престол, з титулом поки що "гетьманича".

Що таке "гетьманич"?

Ну, як би це вам пояснити?..

Як узять на горобця, так це ще не зовсім горобець, а, сказати би, — голоцюцьок.

А на гетьмана вжеїх будуть коронувати потім, як уже вони повоюють древнюю столицю українську — Київ.

Тоді, значить, як вони Київ повоюють, тоді вже, значить, висвятяться на гетьмана.

Усі відьми на Лисій горі ретельно до того свята готуються.

У Канаді пан гетьманич Данило ходять з торбами від Монреаля до Вінніпега й співають попідвіконню, як оті старцілірники:

Я на гетьманство іду, їйбо, гетьманом буду, Ой дайте, дайте мені,
Дайте долар хоч один.

Верховний правитель, виходить, є!

Тут тільки не зовсім іще ясно, що ж із Бандерою робити.

Бандера ніби рвонув до Швейцарії самостійну державу будувати.

Там і безпечніше, та й швейцарського сиру легше вкрати, бо не всі швейцарці ще розшолопали, що воно за їден, той Бандера.

А він і звідтам надсилає привітання самостійній державній дірці:

"Вітаю, мовляв, усіх, хто за самостійну бореться! Тримайся, хлопці! Як пощастить хапнуть грубий кавалок сиру, надішлю і вам! Ох, і смачний! Ваш фюрер Бандера".

Виходить, отже, що верховних аж два: гетьманич Данило і фюрер Бандера?

Чи ж вони помиряться?

Максим Рубай (був такий у дірці за верховного головнокомандуючого всім вошивим військом) подався на дипломатичну роботу, бо послів, послів для самостійної держави треба, та ще послів!

Та не тільки послів, а й міністра ж закордонних справ треба!

Аякже ж?!

Держава ж, та ще й самостійна.

Так ото Рубан чи не на міністра випинається?!

Знову ж таки й тут чи не вийде катавасія, бо й пан Мудрий (цікаво, в яким саме місці в нього мудрість сидить?) теж на закордонного міністра пнеться. Отож він підписав угоду з заграничними поляками про спільні дії.

Теж, значить, кричатиме:

— Чому Рубан за міністра, а не я?.. Рубан у дірці весь час сидів, який з нього міністр! А я за кордоном увесь час був. Усі передпокої знаю, де лизати і кого лизати знаю, де цілувати і куди цілувати — я все знаю.

Як уже вони помиряться, то вже й не сказати.

Послали ще дипломата до Туреччини, бо прочули, що турки широкі штани носять, — якщо вдасться вимолити кілька пар турецьких штанів, то з одної пари можна буде тричотири пари для свого війська пошити, — от військо й буде зодягнене.

Отакіто діла самостійні й незалежні...

ВОЛЮНТАРИЗМ І ВОЛЮНТАРИСТИ

(Щось, очевидно, з філософи!)

Волунтаризм походить од латинського слова "voluntas", що значить — воля, хотіння.

Ідеалізм (кажуть, що єсть такий напрямок у філософії) поділяється ніби на філософічні "піднапрямки": пантеїзм, раціоналізм і волунтаризм.

Сьогодні нас пантеїзм і раціоналізм не цікавлять, а сьогодні нас інтересує "волунтаризм"...

Що ж воно за такий піднапрямок — волунтаризм?

Це — коли люди чогось дуже хочуть.

За основоположника волунтаризму на Україні вважається Стецько з "Сватання на Гончарівці", який сформулював цей філософський піднапрямок таким чином:

— Гиги! Мамо! Каші хочу! Каші, каші! Гиги!

Мама каші Стецькові дала, Стецько своє хотіння (волунтас) задовольнив, і замовк, і почав лускати горіхи, але підслухав цю сцену українськонімецький "філософ" Ленковський, вдарив себе в лоба та аж підскочив:

— Тисячоліттями шукалисьмо філософської основи обґрунтувати, чому саме українськонімецький язик найкраще може лизати гестапівські чоботи, і не знайшли! А от "Стецько" знайшов!

З того й пішло.

Спочатку цей філософський піднапрямок так і звався: "стецькізм", але що таке "стецькізм" розуміли тільки на Гончарівці та ще по тих місцях, де виставляли славнозвісну комедію Григорія КвіткиОснов'яненка.

На міжнародний масштаб "стецькізм" не випнувсь.

Думали довго, як би його, щоб на латинську мову, щоб так, як у людей.

Міркували так:

— Стецько каші хотів?

— Хотів!

— У Стецька, значить, що було?

— Хотіння!

— Що це таке "хотіння"?

— Воля до їсти!

— Стійте, стійте! "Воля до їсти?!" А якби він не їсти, а чогось іншого хотів?

— Це не важно! Аби хотів! Аби було хотіння, воля! Як полатинському "воля"?

— Волюнтас!

— О! От і вийде, що Стецька просяк "волюнтаризм", а ваш Стецько — волюнтарист! Це вам уже не "стецькізм".

Таким чином за ідеологічну базу українськонімецьких націоналістів і було визначено філософський піднапрямок — волюнтаризм, який, крім назви, нічим іншим од бувшого "стецькізму" не відрізняється.

Побігли до гестапо.

— Волюнтаризм — наша ідеологія! Хотіння! Ми, — гиги, — хочемо!

— Що ж ви, — гиги, — хочете?

— Ми хочемо державу! Хоч невеличку, хоч видимість держави!

— Держави хочете?

— Держави!

— А хіба ми вас не держимо?

— Держите!

— А ви держіться, коли ми вас держимо!

— Та ми вами держимось, спасибі вам, так не виходить волюнтаризму, бо волюнтаризм — це ж хотіння, і ми хочемо, бо ми ж волюнтаристи...

— Так що ж, ви держаться, виходить, не хочете?

— Ні, ні, хочемо, хочемо!

— От вам і хотіння! От вам і волюнтаризм! Пст!

У Харкові, на холодногорському цвинтарі, де поховано основоположника волюнтаризму Стецька, темними ночами чути стогін із Стецькової могили:

— З твоїми волюнтаристами! Був би знав, і каші б тої у мами не прохав!

І ЧОРТ ВІДМОВЛЯЄТЬСЯ...

У новорічну ніч зібралися біля верховної охорони всі отамани самостійної і ні від кого не залежної дірки на велику нараду.

На нараду прибули: Бандера, Мельник, Шмуляк, Мудрий, Левицький, Чуйко, Базяк та ще чоловіка зо три з державних самостійної дірки мужів.

Перед нарадою прийняли парад збройних дірчастих сил.

Перед отаманом продефілірувало аж одинадцять чоловіка немоторизованої піхоти, прогарцювали верхи на осинових кілках два чоловіка кавалерії, а ззаду йшов пушкар з бузиновою пукалкою — це самохідна артилерія.

Парад приймав сам Степан Бандера, а командував парадом сам Андрій Мельник.

Василь Шмуляк, як голова національного в дірці комітету, стояв і кивав головою:

— Тактак! Наша бере! З такими орлами та з такою технікою ми від Карпат аж до Дону всіх і вся повоюємо!

Після урочистого параду спустилися у верховну схрону на новорічну велику нараду.

Нарада мала бути програмова.

Треба було вирішити основне і найголовніше питання:

— Кому в наступному році продаватися?

— Дозвольте слово щодо порядку денного? — прогукнявив Бандера.

— Прошу! — сказав голова.

— Маю додаток до порядку денного!

— Прошу! Бандера одхаркався:

— Порядок денний, на мою думку, має бути такий: перше — "Кому в наступному році продаватися?"; друге — "За скільки продаватися?"

— Хто з цього приводу хоче висловитися? — запитав голова.

— Я! — крикнув Андрій Мельник.

— Прошу!

— Я проти додатку до порядку денного. Не можемо ми тут визначати ціну. Помоему, — скільки дадуть.

Проголосували.

Другий пункт порядку денного відкинули. Погодилися на тому, що продаватися за стільки, скільки дадуть.

Доповідав про те, кому в наступному році продаватися, Андрій Мельник, дуже в цій справі досвідчений лис, що почав продаватися ще з часів лихої пам'яті Центральної ради... і кому тільки він у своєму житті не продавався!

Доповідь він виклав в історичному аспекті.

— Панове! — почав він. — Продаватися — це справа для нас не нова. Продавалися ми і німцям ще Вільгельмовим, і Келерові, і Скоропадському, і Краснову, і Денікіну, і Врангелю, і Геллеру, і Пілсудському, і французам в Одесі, і румунам, і туркам, і японцям "Зелений клин" продавали, і мадярам, і гітлерогестапівцям; тепер оце новим панам за долари продалися. У мене просто голова тріскає, кому ми ще не продавалися!

— Як кому? — крикнув Бандера.

— Ну, а кому? — спитав Левицький.

— Готтентотам! Ось кому!

— Готтентотам? Так готтентоти далеко! Аж на півдні Африки!

— Аби гроші! То нічого, що далеко! — буркнув Бандера.

— Готтентоти — бідні! Що вони можуть дати? — встряв у суперечку Шмуляк.

Продаватися готтентотам не погодилися.

— Ну, тоді тільки чортові! — махнув рукою Левицький. Ухвалили продатися чортові.

Треба не забувати, що дія відбувалася в англоамериканській окупаційній зоні, а там чорти єсть.

Послали делегацію до Вельзевула, найголовнішого чорта.

Вельзевул якраз ратиці чистив, у новорічний похід збирався.

Чортеняджура доповіло Вельзевулові:

— Делегація з самостійної дірки до вас прийшла продаватися!

— Оце оті запроданці, зрадники, шахраї, гестапівці, що ото торгують Україною та чоботи всім, хто п'ятаки дає, лижуть? — спитав з обуренням Вельзевул.

— Ага! — каже чортеняджура.

— Гони їх, мерзотників, у три потилиці. Щоб і духу їхнього тут не було! Я не гестапівець. Я — чесний чорт! Та мені на них плюнути противно! Гони!

Вигнав чорт делегацію.

...Верховні правителі самостійної дірки вирішили і в наступному 1947 році, коли пощастить врятуватися від шибениці, лизати чоботи тому пану-хазяїнові, який більше заплатить.

"ТЕПЕР Я ТУРОК — НЕ БАНДИТ"

Одного дня в самостійній дірці українських хтобільшедастьнаціоналістів, що, як ми знаємо, розташувалася тепер на тамтешній зоні окупації Німеччини, трапилася незвичайна подія.

Зібрався на засідання самостійнодірчастий провід: Мельник, Левицький, Шмуляк та інші дірководи.

А Бандери не було... Сиділи всі й чекали на найголовнішого... Коли ось одчиняються двері і входить, — хто ж би ви думали?

Входить турок...

Справжнісінький турок: у червоній фесці, в широчезних, аж до кісточок, штанях, у зубах люлька... Входить, руку до лоба притулив та й каже:

— Слава аллаху!

Всі аж попідскакували. А турок до них:

— Чого ж ви мовчите? Слава аллаху, кажу! Коли це Мельник:

— Степан?! Тю! Чого це ти на турка перевернувся?! По голосу Мельник упізнав, що то таки справді був не

турок, а Степан Бандера власною персоною... Всі до нього попідскакували:

— Та невже?! Та як? Та чому? Чому в турецькому вбранні? Невже справді змагометився?

Бандера на всіх подивився, похитав головою:

— Політики називаєтесь?! Державні мужі, а здогадатись кебеті нема!

— У чім справа?

— Ех ви! Газети читаєте?

— Читаємо!

— Погано, виходить, читаєте! Читали про те, що американський президент Трумен дає Туреччині та Греції допомогу 400 мільйонів доларів?

— Читали!

— Так і тепер не здогадуєтесь? От тепер я й напишу Труменові, що ми, мовляв, турки, що опинилися в "переміщених" особах, щоб і про нас не забув... Я вже й паспорта дістав, що я не Бандера, а Бандерпаша! Розкумекали?

— Ой, голова! Ой, голова! — всі до нього.

— Та це ще й не все!

— А що ж інше?

— Та те іще! Тобі, Шмуляче, на грека треба перевернутись! Зараз же біжи на барахолку, діставай грецьку одіж та тоді за грецьким паспортом... Ти ж знаєш, де паспорти продаються.

— Знаю!

— Ти будеш тепер переміщеним греком на прізвище Шмулякопопуло... Розумієш?

— Розумію!..

— Я напишу Труменові, щоб не забув переміщених турків, а ти напишеш, щоб і переміщених греків не минув своєю милостю! О! А то хоч і тепер ми в переміщенцях ходимо, та що з того? Тільки на шмат ковбаси й вистачає! А то — спеціальна допомога! Це тобі не субсидія!

— А самостійна й ні від кого не залежна ненька наша Україна ж як? — несміливо промимрив Мельник.

— "Україна"! "Україна"! — гримнув Бандера. — Де гроші, там і самостійна Україна! Давав Гітлер — була гітлерівська самостійна Україна, дає Англія — англійська самостійна Україна. Так ви самі розумієте, що мало! Поробимось турками та греками, може, буде грошовитіша грекотурецька самостійна Україна! Розуміти треба!

— От голова! Ну, й голова! — гаркнули хором дірководи.